

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentarii Tres in Universam Aristotelis Philosophiam

Crespin, François

Brvxellæ, 1652

II. quomodo dividatur suppositio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95346](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95346)

DISPUTATIO II.

De variis Terminorum Affectionibus.

LXXVII. **N**otitia Affectionum est ad omnem argumentationem; tam texendam, quam retexendam apprimè utilis & necessaria; & sicut is, qui vim & valorem calculorum non novit (puta ut hunc vel illum locum obtinent) nec rectè calculare, nec aliorum in calculando fraudes deprehendere potest; ita nec ille, quem diversæ vocum affectiones latent, probatam argumentationem conficere, aut aliorum in argumentando fallacias solvere potest.

LXXVIII. Hæ autem Affectiones, five accidentia vocum sunt sex; Suppositio, Status, Distractio, Ampliatio, Restrictio & Appellatio: porò hæ Affectiones nihil sunt aliud, quam varii modi, quibus voces sumuntur in varia conjunctione unius cum altera. Ut in calculis insinuat est.

DVBIVM I.

Quid suppositio in genere.

RESOLUTIO

LXXIX. **D**ico, Suppositio in genere est acceptio vocis pro aliquo.

LXX. Dixi, pro aliquo, non autem pro alio, quia vox nihil significans ex instituto pro seipsa, quæ est aliquid; non pro alio, quod debet esse distinctum, supponi potest, ut infra patebit. Vndè colligi potest, cur non addiderim *significativa*, scilicet ex instituto.

LXXI. Non dixi in oratione, & multò minus in propositione, quia cum significatio vocis, tam extrà, quam intrà orationem & propositionem, conveniat, etiam æquivoca, uti est communis ex parte objecti, indifferenter potest, vel per mentem proferentis, vel per mentem audientis, vel per adjunctam aliam vocem aut prædicatum, ad unum determinari; cur enim potius hoc modo, quam istis? ad unum autem sic determinari, idem est, ac pro uno accipi: si autem quæras quomodò isto casu suppositio distinguatur à significatione? Respondeo à significatione actuali non distingui, quia hoc ipso quod accipitur pro aliquo, actu aliquid significat; à significatione autem aptitudinaliter significante distinguitur, sicuti prædicatum, de uno v.g. à prædicabili de multis, five ut significans unum v.g. à significativo multorum; quia significatio aptitudinaliter significans nihil aliud est, quam vis deducendi in cognitionem eorù, quæ vox naturaliter, aut ex instituto significat.

LXXII. Petes 1. per quid differat suppositio à verificatione?

LXXIII. Respondeo differre, per hoc, quod detur suppositio extrà orationem enuntiativam, non autem verificatio. 2. Quod suppositio tantum afficiat extrema propositionis, verificatio autem totam propositionem, & ita quidem, ut in solis extremis non sit verificatio, benè suppositio. 3. Per hoc, quod detur in propositione falsa suppositio, verificatio nulla.

LXXIV. Petes 2. an dici debeat, terminus supponitur passivè, an supponitur activè?

LXXV. Respondeo, passim utrumque dici, sed melius supponitur id est accipitur: unde nota quod suppositio idem sit, quod vocis usurpatio, acceptio, usus &c, hæc enim sunt synonyma.

DVBIVM II.

Quomodò dividatur suppositio.

RESOLUTIO.

LXXVI. **D**ico, suppositio dividitur in materialem & formalem: idque juxta duo contenta in voce, 1. litteras & syllabas, quæ dicuntur materia vocis, utpotè determinabiles ad hoc vel illud significandum; 2. significationem, quæ dicitur forma vocis, utpotè litterarum ac syllabarum determinativa ad illam vel illam rem significandam; hæcque per analogiam ad materiam & formam physicam.

DVBIVM III.

Quid suppositio materialis & quomodò dividatur.

RESOLUTIO I.

LXXVII. **D**ico primò suppositio materialis est acceptio vocis pro se ipsa tantum, id est pro suis litteris, ut homo est dissyllabum; quia verò sub definitione illa omnis suppositio materialis concludi debet, & sola formalis excludi, ly tantum in illa definitione positum, non excludit indirectum ordinem vocis ad suum significatum, sed directum dumtaxat, quo hoc formaliter accipi debet. Vndè definitionis hic est sensus, suppositio materialis est acceptio vocis pro se ipsa sine directo ordine ad suum significatum.

RESOLUTIO II.

LXXVIII. **D**ico secundò, suppositio materialis dividitur in purè materialem, & non purè materialem seu mixtam.

LXXIX. Purè materialis est acceptio vocis pro se ipsa, sine indirecto & directo ordine ad suum significatum, ut blittri est monosyllabum.

LXXX. Non purè materialis est acceptio vocis pro se ipsa, cum solo & indirecto ordine ad suum significatum, ut amo est verbum; si enim ex institutione humana, amo non ad significaret tempus, nec conjugari deberet per tempora, dici non posset verbum, magis quam blittri: idem est de voce sermo in hac propositione, sermo est tertiæ declinationis, quod enim sermo non sit verbum, hoc illi convenit ratione significati, quod habet ex institutione hominum.

LXXXI. Petes signa suppositionis materialis.

LXXXII. Respondeo hæc tria cōmuniter adferri.

LXXXIII. 1. Si terminus nihil significet, supponitur materialiter: verum quia impossibile est dari